

Τέσσερις μέρες πριν την σπουδαιότερη Ελληνική γιορτή.

Σαράντα πέντε χρόνια νωρίτερα, σαν σήμερα, έφευγε από τον μάταιο κόσμο μας, ο Μανώλης Χιώτης.

Ο γεννημένος στη Θεσσαλονίκη, μεγαλωμένος στο Ναύπλιο, αλλά ζυμωμένος από τα 16 του στις νότες του τόπου και στο πάλκο, πέθανε μόλις 49 ετών.

Ήταν υπεύθυνος για διάφορα θέματα που προέκυψαν στην ντόπια μουσική σκηνή. Όπως για την τέταρτη χορδή στο μπουζούκι, αν και πολλοί αυτή την αλλαγή την πιστώνουν στον δεξιότεχνη Στέφανο Σπιτάμπελο, τη χρήση ενισχυτή αλλά κυρίως για το διαβατήριο που εξέδωσε σε αυτό το λαϊκό και υπό διωγμό όργανο, ώστε να περάσει από τους τεκέδες στα σαλόνια.

Συνέθεσε τετραψήφιο αριθμό τραγουδιών, υπήρξε ξεχωριστός σολίστας, αληθινός βιρτουόζος σε τέτοιο βαθμό που είχε αποσπάσει την προσοχή και τον θαυμασμό του Jimmy Hendrix.

Το γεγονός ότι προσεκλήθη στον Λευκό Οίκο ώστε να παίξει για τον L.B.J. ή για το πριγκιπικό ζεύγος του Μόντε Κάρλο είναι ιδιαίτερα συμβάντα.

Αλλά όχι τόσο, όσο το ύφος που έδωσε στον «Επιτάφιο» του Ρίτσου που μελοποίησε ο Μ. Θεοδωράκης, ή με το τυρρανικά κοφτό «Πολλές φορές», ή τον σπαραχτικό «Κυρ Αντώνη» του Μ. Χατζιδάκι και τόσα άλλα.

Στον Μίκη χρωστάμε μια συγκινητική περιγραφή της προτελευταίας μέρας της ζωής του Χιώτη.

Ανοιξη του '70, η Ελλάδα βρισκόταν υπό τον ζυγό των πραξικοπηματιών. Ο συνθέτης, ανάμεσα σε άλλους, αφού έχει περάσει από την Μπουμπουλίνας, του Αβέρωφ και τη Ζάτουνα, είναι έγκλειστος στο στρατόπεδο εκτοπισμένων του Ωρωπού. Ένα βραδάκι λοιπόν ο Χιώτης περπατούσε στην παραλία και παίζει το «σε πότισα ροδόσταμο»:

*«Στον άλλο κόσμο που θα πας
κοίτα μη γίνεις σύννεφο
κι άστρο πικρό της χαραυγής
και σε γνωρίσει η μάνα σου
που καρτερεί στην πόρτα»*

Στο δεύτερο ρεφρέν, σχεδόν όλο το στρατόπεδο έχει κολλήσει στο σύρμα, μαγεμένο. Την επόμενη μέρα ο Μανώλης Χιώτης έσβησε στο Ιπποκράτειο από καρδιακή ανεπάρκεια.

Αρχειοθετημένο από τον διαδικτυακό χώρο του Εθνικού Αρχείου Βιογραφιών Ελλήνων Ηρώων, 21 Μαρτίου 2015, 19:40